

Hana Nováková

Hory můžeme milovat i nenávidět, ale vždy tu budou s námi a pro nás...

Zvoní mi mobil. Adam. Ahoj Evi, ahoj, říkám, co se děje, volal jsi mi před hodinou? Ale dostal jsem nápad, zítra dáme nějakou luxusní večeři, co ty na to? Souhlasila jsem, neměla jsem na večer žádný program. Tak tě vyzvednu asi okolo šesté. OK. Zatím se měj a pus, slyším Adama z mobilu. Ukončila jsem Filosofickou fakultu v Praze a učím na gymnáziu angličtinu a němčinu. Dodělávám dálkově ještě studia čínštiny, což právě v dnešní době se mi moc hodí. Dost tlumočím a překládám firmám. A to jsem se do studia pustila spíš z hecu, protože jsem se chtěla nejen naučit písmo, kterému říkám rozsypaný čaj, ale i Čína mně učarovala při jednom zájezdu. Mým velkým koníčkem je zpěv. Chodím zpívat do sboru, zpíváme v kostele sv. Jakuba a to hlavně chrámovou hudbu. Je nás ve smíšeném sboru 30, sbormistr je pětatřicetiletý profesor Martin, Franc, který učí na průmyslovce matiku, fyziku, tělocvik. Je rodákem z Moravy a tak je i nábožensky založen, ale nepřehání to. Sympaťák s láskou pro chrámovou hudbu a sport. Všichni se na zkoušky pečlivě připravujeme a vlastní zkoušku si užíváme, protože ta je pro nás velkým relaxem, všichni totiž máme dost náročnou profesí.

Zítra je pátek, učím jen do dvanácti. Dojdu si ke kadeřnici a pak musím vybrat něco lepšího z oblečení na tu večeři. Okolo šesté zvoní Adam. Čekám dole v autě. Adamovi je 27, je inženýr, pracuje v tátově velké firmě, zajisté na vysoké pozici a tím i odpovídajícím platem. Je jedináček. Rodiče vlastní velkou firmu, která jede jako dráha. Adam žije ve svém velkém, luxusním bytě v jednom rezortu. Spolu nás seznámil jeden můj kamarád, který mně

jeho otci doporučil jako tlumočníci. Pro jejich firmu tlumočím už asi pět let, za docela slušné peníze. S Adamem chodíme asi dva roky, každý bydlíme ve svém bytě a podnikáme spolu různé akce. Já přespím občas u něj a naopak. Adam sice není romantický typ, spíš pragmatik, který hodně touží po penězích a luxusu. No v tomto luxusním prostředí i vyrůstal, ale musím říci, že je hodný. Často jsem přemýšlela, zda jde o vážnější vztah, který by měl být završen sňatkem. Pořád si nejsem nějak jista, kam se náš vztah bude ubírat, ale s Adamem mi je zatím dobře a tak to neřeším. Poslední pohled do zrcadla, no sluší ti to Evi, si říkám pro sebe a utíkám k výtahu. V autě se lehce políbíme a odjíždíme na večeři. Moc tyto luxusní podniky nemám ráda. Velmi často v nich totiž pobývám s obchodními partnery, pro které tlumočím. Raději jdu do obyčejné restaurace, kde hraje country hudba, můžete si objednat obyčejnou mňamku, pivko do půllitru a není třeba dbát moc na dekorum. Ale pořád si musím zvykat na luxusní podniky, protože Adam nikam jinam nechce chodit. Po večeři mi Adam říká: je čas, aby ses přestěhovala ke mně, pokud budeš chtít. Koukla jsem na něj. A co tak najednou, pravím. No chodíme spolu víc jak dva roky a tak bychom taky mohli už spolu žít, co ty na to? No, já nejsem proti. V duchu jsem si řekla, že náš vztah by společným bydlením mohl dostat nějaký nový náboj, ale kdo ví, tak to alespoň zkusím. Dobrá, tak zítra a v neděli se přestěhuješ, dodal Adam. Měla jsem malý byt, nábytek tam zůstal a těch ostatních věcí nebylo mnoho. Vzala jsem si jen komodu po babičce a dvě krásná historická křesla se stolečkem. Tyto kousky se Adamovi moc líbily a tak souhlasil s jejich přestěhováním. Jeho byt byl totiž velmi moderně zařízen, podílela se na jeho zařizování hlavně matka, která nepracovala a tak měla dost času vyhledávat poslední novinky v bydlení. Ta byla zárukou, že vybavení bytu bude jen a jen luxus. Sice ne moc na bydlení, ale spíš na obdiv. V pondělí jsem se již probudila v novém bydlišti. Nebylo to tak špatné, ale taky ani žádná hitparáda, jak říkám, žádné teplo domova. Život plynul, já chodila učit, ukončila jsem studium čínštiny a měla hodně práce. Chodila jsem často na pracovní

večeře, takže jsem musela i za nějaký čas opustit gymnásium, protože se to vše nedalo stíhat. Bylo mi po studentech smutno, ale nedalo se nic dělat. Tlumočení a překlady mně živily daleko lépe než učení na škole. Adam se hodně věnoval spolu s otcem firmě, létal hodně po světě. Chodili jsme i občas na oběd či večeři k jeho rodičům, musím ale říci, že jsem se tam nikdy moc dobře necítila. Zdálo se mi, že jejich chování je strojené, neupřímné, chladné, povýšené, nikdy se nezapomněli pochlubit spíš tedy jen matka, co si koupili, kam pojedou, či kde už byli, cestovali po celém světě. Prostě honorace. Chtěli, hlavně matka, abych věděla, co si mohou dovolit, že já jsem jen chudinka a taky, jak bohatý je Adam. Já už jsem rodiče neměla. Myslím, že si rozhodně nepředstavovali, hlavně matka, že si Adam vybere právě mně. Bohužel, vybral. Jednoho dne mi Adam oznámil, že si najmeme nějakou pani na úklid, abych se nemusela starat o domácnost. Jistě to byl nápad matky. Nějak se mi to nelíbilo, stíhala jsem všechny práce, nijak mi nevadilo je vykonávat, ale on nedal jinak. Firma poslala studentku, hezkou mladou holku, štíhlou, dlouhé černé vlasy, musím říci, že to byla docela kost. A to byl ten zlom....

Jednoho dne jsem musela se zástupci firmy na jednání do luxusního hotelu s jejich čínskými obchodními partnery. Volám Adamovi, že nevím, kdy dorazím, on že má taky hodně práce a že se proto zdrží. Když jsme procházeli v hotelu do salonku, uviděla jsem prosklenou stěnou u stolu naši uklízečku a s kým pak? Byl to Adam, který ke mně seděl zády. Zatajil se mi dech. Byli již po večeři, pili vínko a drželi se za ruce, jejich zamilované pohledy naznačovaly vše, ale zajisté neprobírali, zda bylo u nás dobře uklizeno. Stačila jsem velmi dobře zamaskovat použití foťáku v mobilu. Celé jednání bylo dost náročné na tlumočení a tak nezbyl Bohu díky čas na špatné zvěsti. Skončili jsme dlouho po půlnoci. Jednání se zdařila, firma byla spokojená, byla jsem i já, ale prosila jsem, zda by mně někdo nemohl odvézt domů. Nebyl problém. Doma spal Adam, ani nevěděl, kdy jsem přišla. Ráno, jako kdyby se nic nestalo, se hodně snažil dostat pod moji peřinu a milovat se.

Řekla jsem ne, měla jsem náročný program, přišla jsem dlouho a tak jsem unavená. No měl smůlu, ale myslím, že mu to asi ani moc nevadilo. Vstal, oblékl se a odešel, jaksi se ani nenamáhal mně políbit, jak to dělával každý den, kdy jsme se probouzeli vedle sebe.

Já jsem musela během dne dokončit ještě nějaké dokumenty a tak jsem byla zaměstnána až, až. Když už bylo vše hotovo a já odvezla do firmy práci, doma jsem pak přemýšlela, co udělám. Najednou je vše obrácené naruby. Začala jsem přemýšlet, proč vlastně jsem s Adamem, jak žijeme, proč jsem se vlastně přestěhovala, co bude dál. Začala jsem mít čím dál tím víc pocit, že Adam dává peníze, byznys a luxus na přední místo před pohodou, láskou, milováním prostě obyčejnému životu. Hmotné statky ho ženou neustále kupředu mít něco víc než ty ostatní, ale doma to bylo vše studené, v poslední době, kdy jsem se přestěhovala se mi zdálo, že i bez lásky z jeho strany, sex byl jen pro jeho uvolnění. A já jsem tolik toužila po něžnostech, sladkých slovíčkách a alespoň po tom milování, které bylo na začátku vztahu. Ženská moc dobře pozná, kdy je milování z lásky a kdy jen z povinnosti. Nyní už jsem věděla, že i když jsem se přestěhovala, nijak nezměním náš život. Když jsme žili odděleně, přeci jen asi po mně víc toužil, ale tak se celý život nedá žít.

Měla přijít uklízečka, ta ale přišla až dost pozdě, což jsem jí hned vytkla, protože já mám nyní práci, na kterou potřebuji klid a tak musí přijít až zítra. Zajisté, stěžovala si hned Adamovi, který mně večer řekl, že uklízečka přijde, kdy jí to bude vyhovovat a ne, jak to vyhovuje mně. Nejdříve jsem chtěla něco namítat, protože jsem nechápala, ale vzdala jsem to. Asi by to stejně nemělo význam. Když jí to dovolíš a platíš si ji, tak je to jen tvoje věc.

Sebrala jsem se a odešla na sbor. Tam byla tradičně velmi příjemná atmosféra. Zkoušeli jsme na vánoční koncerty. Se sbormistrem Martinem jsem byla v pohodě, navzájem jsme si padli do oka už od založení sboru, on měl také přítelkyni, se kterou bydlel, ale přesto jsme byli jeden pro druhého vrbou a to

velmi důvěrnou. Líbil se mi dlouho, myslím, že i já jemu, ale každý jsme měli protějšky a tak naše city byly jen kamarádké, které jsme nikdy nepřekročili. Martine, říkám o přestávce, nešel bys po zkoušce na vínko? Evi, dnes nemůžu, ale co zítra? Jo, to by šlo, tak si v pět dáme rande na obvyklém místě. Domluveno. Docela jsem se těšila, že to s někým budu moci rozebrat. Přišla jsem domů a tam jsem našla lístek – odlétám do Anglie na týden, dnes budu spát u rodičů, musím s otcem ještě něco probrat. Jestli spal, či ne, jsem se nedozvěděla, nepátrala jsem po tom, ale myslím, že určitě ne.

Prospala jsem se do druhého dne, ráno jsem si ještě prozpěvovala vánoční písně a bylo mi nějak dobře. Těšila jsem se na večer. Nebudu muset spěchat domů a nikomu vysvětlovat, kde jsem byla. Na schůzku jsem přišla později. Martin již popíjel vínko. Jen jsem dosedla, už mi servírka nesla dvojku bílého Rulandského a jídelní lístek. Znala nás, chodili jsme tam často. Bylo tam příjemné prostředí i obsluha. Tak jsme si navzájem vylejvali srdce a říkali, jak to stojí za starou belu. Ale, když něco sdílíš s tím druhým, bývá to obvykle dost dobré, máš totiž i jiný náhled na problém od toho druhého. Od Martina byl vždy jeho názor takový, jak ho on cítil a to ať se mi to líbilo nebo ne. Tak jsem s ním i já rozebírala jeho problémy. Proč já jsem nepotkala někoho takového jako je Martin, to by byla pohoda. Je to kluk do nepohody, upřímný, když miloval, tak celým srdcem, vždy dostal svému slovu, no Moravák, k tomu srdcař a ti jsou pohodáři. I Martin mi později řekl, že někdy přemýšlel o tom, kdybychom se my dva potkali dříve, jaké by to asi bylo. Ale osud to chtěl zatím jinak.

Týden utekl jako voda a Adam se vrátil. Přijel jako kdyby nic, přivezl mi drahý parfém, šátek a nějaký svetřík, byl rozjásaný. Jsem moc rád, že jsem doma s tebou a večer byl samá něžnost a i na milování došlo. Bohužel, podtextem milování pro mě byl pořád obraz z hotelu, takže zase pro mě spíš povinnost. Dny

utíkaly. Jednoho dne mi volal Martin, zda bych nešla na oběd. Jo měla jsem čas a tak jsme se zase sešli na obvyklém místě. Co se Mart' o stalo? To se budeš divit. Zdena se odstěhovala, napsala mi po šesti letech jen tenhle lístek. Podal mi ho, bylo na něm: opouštím tě, jsem těhotná s novým partnerem, nefungovalo by nám to. Koukla jsem na něj, pohladila ho po tváři a nevěděla jsem, co v tu chvíli říci. Měl oči plné slz, měli určité problémy, ale nic tak dramatického, prostě jako jiné dvojice, jak to život a doba přináší. Martine, nevím co ti říci, je to blesk z čistého nebe, ale rozsekla to, i když po šesti letech to určitě bude hodně bolet. Já jsem nečekal, že to vezme takový konec, dělal jsem vše, co jsem Zdeně viděl na očích a najednou tenhle konec. Seděli jsme od oběda až do osmi a probírali jeho vztah, kde se asi stala chyba. Pak jsme ještě chodili po nábřeží, slabě sněžilo a právě začínal adventní čas. Slíbila jsem mu, že nyní budu mít dost času, tak ať napíše, když mu bude nejhůř a bude si potřebovat popovídat. Bylo to každou chvíli, nedivila jsem se, žil s ní šest let a všichni mysleli, že to spěje ke svatbě. Vrátila jsem se domů.

Lehce jsem se zeptala Adama, zda ještě bude chodit uklízečka, nebo zda mám uklidit, protože v bytě byl bordel jako v tanku. Řekl, že to zařídí, abych to pustila z hlavy. Bylo úterý a já ve čtvrtek odlétám do Číny, vracím se v neděli nebo v pondělí. Myslím, že byl rád, že vyklidím pole. V neděli jsem se vrátila z Číny, bylo tam krásně, dovedla jsem si představit, že tam budu půl roku a cestovat po všech zajímavých oblastech. Bohužel, viděla jsem jen hotel a cestu z hotelu do firmy. Když jsem stála před dveřmi bytu, ani se mi nechtělo otvírat a v tu chvíli mi pípla SMS. Martin, můžeš se sejít? Odemkla jsem, nikdo nebyl doma a to byly teprve dvě hodiny odpoledne. Vzala jsem mobil a volám Martina. Ahojky, dorazila jsem z Číny, no tak to tě nechci otravovat slyším z mobilu. Ty mně nikdy neotravuješ, stejně nikdo není doma, tak kdy se sejdem? Můžeš za půl hodiny? Jasně. Nechala jsem doma kufr a zabouchla dveře. Vzala jsem si s sebou

jen notebook, abych se měla možnost na něco vymluvit. Dali jsme si pozdní oběd a seděli až do deseti hodin. Martin to neměl taky lehké, protože byl cíťa a tak se stále nemohl srovnat s rozchodem, který považoval za podraz. Litovala jsem ho a moc, on si to určitě nezasloužil, nemusela mu říkat, že je těhotná s jiným. To ho dost zranilo, protože už nějaký čas musela nejen chodit, ale i spát s jiným. Rozloučili jsme se. Doma nikdo nebyl, když jsem se vrátila. Šla jsem do sprchy a potom do ložnice. Rozsvítila jsem a do očí mi padl dlouhý, černý vlas, který doslova svítil na mém bílém polštáři. No kdo tu asi mohl být? říkám si v duchu. Naše uklízečka v mé posteli? No a pod postelí, co asi? spodní kalhotky. To už je docela moc. Že to Adam alespoň po její návštěvě nezkontroloval. V bytě bylo uklizeno, takže tu jistě byla i když úklid spojila dozajista i s jinou, příjemnější činností, což dokumentoval vlas a hlavně kalhotky. Ihned jsem si převlékla postel, nesnesla bych si lehnout do postele, když vím, že v ní kdokoli spal. Nemohla jsem usnout, přemýšlela jsem a rozhodla se. Vytisknu fotku z hotelu a z ložnice vlas na polštáři a kalhotky pod postelí. Napíšu Adamovi dopis, přidám fotky, kalhotky, sbalím věci a odejdu. Stejně už ten vztah nebyl jako na začátku. Tak to alespoň vyřeším pro jednou a provždy. Divila jsem se, jak to docela lehce zvládám, no ale když se ze vztahu vytrácí z jedné strany láska, navíc se objeví i nevěra, je lepší sbalit věci a vše ukončit. Ale kam půjdu? To mi v tu chvíli nedocvaklo. Mám přeci pronajatý svůj byt. Ráno zavolám Martinovi, zda bych nemohla na chvíli u něj přebývat, než se mi uvolní můj byt. Výpověďní lhůtu na byt jsem měla měsíc. Tak bych se odstěhovala koncem ledna. To budou letos vánoce. A jak já jsem se na ně natěšila, že v novém bytě ozdobím strom, udělám výzdobu, pozvu na oběd Adamovi rodiče a tak. Bohužel, kdo ví, kde vůbec o těchto vánocích budu, ale u Adama rozhodně ne, i kdybych měla třeba být na hotelu. Peněz na pobyt mám dost. Adam přišel okolo jedné hodiny a divil se, že už jsem doma. Dělal jsem, že jsem hrozně unavená, takže ani sex nebyl. Nechtěla jsem, aby se dotýkal mého těla, když se možná před chvilkou dotýkal jiné a to jistě nezůstalo jen u

dotýkání... Vůbec mu to nevadilo, proč by taky, jistě za dobu mé služby měl sexu jistě hojně....

Druhý den jsem se probudila okolo deváté. Napsala jsem Martinovi, zda by mi nepomohl a nemohla jsem u něj nějaký čas bydlet. Jistě, není problém. Sbal se a já ti pomohu se stěhováním. Učím do 12 hodin, pak přijedu k tobě a pomůžu ti s věcmi. Rychle jsme vše sbalila, vytiskla fotky, přidala kalhotky, napsala dopis a Martin už mně prozváněl na mobilu. Nacpali jsme věci do výtahu, klíče od bytu jsem nechala na stole a jen zabouchla. S posledním zabouchnutím se mi hodně ulevilo. Odjeli jsme k Martinovi do bytu. Jistě, zdaleka nebyl tak luxusní jako Adamův, ale byla tam úžasná domácí atmosféra a to i přes ty Martinovy problémy. Mé věci jsme uspořádali, Martin mi přenechal ložnici, on bude spát na sedačce ve druhém pokoji, který soužil jako obývací a jídelna dohromady. Pozvala jsem ho na večeři a řekli jsme si vše o provizorním fungování našeho společného bydlení. Odpoledne nebo spíš k večeru byla zkouška. Musím říci, že se mi neuvěřitelně dobře zpívalo, i ta má sóla z mého pohledu byla nesmírně procítěná a Martin byl očividně rád a spokojený. Domů jsme šli spolu. Nikdo si nevšiml, že jdeme spolu jedním směrem, do té doby jsme totiž odcházeli každý na opačnou stranu. Doma jsme si vyprávěli ještě dlouho do noci. Když jsem ulehla, ještě dlouho jsem o životě přemýšlela. Myslím, že Adam mně již dlouho nemiloval, ale proč chtěl, abych se k němu nastěhovala? A já jsem souhlasila. Vedle v pokoji klidně spal Martin, bylo mi ho líto, fakt pro Zdenu dělal co ji na očích viděl, možná, že to i trochu přeháněl, ale moc ji miloval. Ona se mu za to odvděčila. To zrovna nebylo moc fér. Ale i to život přináší. **Skoro chvílemi se mi zdálo, že osud nás nějak k sobě přibližuje, ale jak to myslí dál? To ví jen on...**

Přiblížily se vánoce a s nimi hodně koncertů. Zvládali jsme. Neměli jsme moc času na oddych a to bylo dobře. Zpívali jsme

skoro každý den a tak jsme neměli ani čas smutnit. Adam mi zavolal, co že ty fotky a dopis mají znamenat. Řekla jsem, že přeci umí číst a zeptala jsem se ho: miloval jsi mě někdy? Jo, někdy jo, ale to víš, časy se mění, ona je krásná, mladá. Rodiče stejně nebyli rádi, že chodím s tebou. Měla jsem tedy dobrý odhad a prokoukla je. Já bych chtěl, abychom ale zůstali kamarádi. No Adame, na to já nikdy nepřistoupím. Slovo kamarád má pro mě zcela jiný význam, než ten, co si představuješ ty. Tvoje jednání vůči mně bylo dosti podlé, nevím, proč jsi mi nabídl, abych s tebou bydlela a potom za krátkou dobu se spustíš s uklízečkou. Ale ona bude jednou lékařka. No ještě jí není, pravím a o tobě už opravdu nechci ani slyšet a touto větou jsem ukončila hovor. Tím náš románek neslavně skončil. No jo, podnikatelská třída, do té hned tak někdo nemůže patřit, kdo nemá ten patřičný rodokmen, v duchu jsem se usmála....

Blížil se Štědrý den, domluvili jsme se, že ten den strávíme spolu a další den Martin odjede na dva dny k rodičům. Koupila jsem stromeček, ozdoby, rybu a připravovala jídlo a cukroví na vánoce. Odpoledne jsme zpívali ve sv. Jakubu a potom na půlnoční. Po odpoledním zpívání jsem nasmažila kapra, připravila stůl. Taky jsem nezapomněla koupit malý dárek Martinovi. Koupila jsem kompas, placatici a rum. Martin taky trochu lezl po horách, hodně dobře lyžoval a tak by se dárek mohl hodit. K tomu kompasu jsem dopsala lísteček s textem: ..aby tě zavedl tam, kde najdeš tu pravou, která ti tvoji lásku bude oplácet stejnou měrou a třeba ještě o malý kousek víc...Nemýlila jsem se, když ho rozbalil, byl na měkko. Já dostala nějakou kosmetiku, jako šampon, sprcháč a knížku. Taky jsem byla mile překvapená. Byla u nás hodně dobrá vánoční pohoda, kterou jsme museli přerušit jen odchodem na půlnoční zpívání. Kostelem se rozléhal můj soprán. Martin na mě hleděl tak nějak jinak než jindy, řekla bych, že zamilovaně a nijak se to ani nenamáhal skrývat. To z mého hrdla dostávalo ještě víc nádherných tónů, které zněly i po širém okolí kostela. Kostel byl

mimo jiné nacpán k prsknutí, lidé stáli až ven a všichni nám na konci moc děkovali potleskem a ještě dvě skladby jsme museli přidat. Když arciděkan zamknul kostel a my dva jsme jako poslední opouštěli toto posvátné místo, rozhostila se kolem nás ta pravá, vánoční atmosféra. Všude ticho, k tomu lehce sněžilo, zem byla pocukrovaná jiskřícím sněhem a začalo i trochu mrznout. V oknech blikaly vánoční stromečky, no nádhera. Krásný konec Štědrého dne. Martin mně obejmul a řekl: Evi, ten tvůj zpěv byl za ta léta co tě znám ten nejkrásnější, ty tóny zněly pro všechny lahodně a hladily po duši. I mně se tvůj zpěv velmi vnitřně dotkl. Musím se ti přiznat, ale tento večer jsem zpívala jen pro tebe, Martine. Díky ti za to, měli jsme velký úspěch jako nikdy před tím na vánočních koncertech. Chvíli na mně hleděl a lehce mně pobíbil na obě tváře. Bylo mi dobře u srdce. Nabídl mi rámě a kráčeli jsme tou končící štědrovečerní nocí k našemu domovu a každý z nás jistě ve skrytu duše cosi očekával. Zatím to bylo jen naše tajemství. Druhý den odjel Martin k rodičům a já vegetila u televize. Dva dny utekly jako voda a najednou zarachotily klíče v zámku. Kdopak to asi přijel? No ten, který mi pomohl v nouzi, který je mým skutečným přítelem a je mi s ním hodně dobře...

Než jsme se nadáli, byl Silvestr. Martin objednal dvě místa v malé hospůdce s trampskou hudbou a dobrým ovárkem s křenem. Fakt, byla to paráda. Oděni v riflích, tričkách, mikinách jsme vstoupili do hospůdky, kde byli i další Martinovi kámarádi se svými protějšky. Představili jsme se, u velkého stolu nás bylo patnáct. Tak krásného Silvestra jsem ještě nezažila. Zasmáli jsme se, zatancovali, něco popili a rozhodně to nebyla dvacetiletá whisky a nebo šáňo za 20 litrů. Bylo to pivko, moravské vínko, sem tam i vodečka, ale paráda. Skončili jsme na Nový rok ve čtyři. Odcházeli jsme s písni na rtech: cesta má přede mnou v dáli mizí... a slíbem, že příští Silvestr bude zase zde. Jenže rok je hodně dlouhá doba pro předsevzetí, neboť osudu se stejně nikdy nevyhneme, neustále nám kříží naši životní cestu. Tak uvidíme, co nám ten nový rok přinese...

Nový rok se rozjížděl pomalu. Napadlo dost sněhu a mrzlo až praštělo. Zase všade kalamita, při kostelním zpívání nám mrzly rty a moc se nedalo v kostele zpívat, tak jsme zkoušky zkrátili a zdravé jádro šlo na svařáček do nedaleké hospody, kde jsme i často měli povoleno si zazpívat. Já zase začala mít hodně práce. Martin se připravoval na týdenní školní lyžák. Blížil se konec ledna, nájemníci se z mého bytu odstěhovali, já jsem si nechala vymalovat, uklízela jsem a připravovala se na stěhování. Do toho jsem překládala a tak jsem se nenudila. Na jednu stranu jsem se těšila do svého bytu a na druhou stranu jsem si nedovedla představit, že zde budu sama. Že bych zavolala naši černovlasé uklízečce, aby mi přišla pomoci? pomyslela jsem si v duchu a nahlas jsem se pak tomu zasmála. Ta by asi koukala. Ta určitě už neuklízí, jen možná stele postele u Adama, doufám, že už kalhotky neuklízí pod postele, nebo že by je třeba pohazovala pod postel i někde jinde? No, to se možná ještě uvidí.....

Martin mně přestěhoval do mého bytu. Byla jsem moc ráda, že mi pomohl a pozvala jsem ho na domácí oběd. Přišel v sobotu dopoledne a odešel kolem půlnoci, protože ráno odjížděl na lyžák. Nechtěl, abych se odstěhovala, ale já trvala na svém. Na nový vztah jsem ještě nebyla připravená, ale člověk miní a osud mění. Když Martin odcházel lehce mně políbil na obě tváře a řekl: můžu ti zavolat z lyžáku a až se vrátím, tak spolu posedíme zase u vínka? Jistě, jsi můj nejlepší přítel a tak to i zůstane. Moc ti děkuji za tvoji pomoc. Odjel a každý večer mi volal. Jeho volání mi příjemňovalo večerní pohodu. Pomalu jsem začala zjišťovat, že mi s ním ten prosinec a leden bylo moc hezky, těšila jsem se tehdy k němu domů, i když tam byly ztísněné podmínky, ale bylo tam teplo domova, přátelská a milá atmosféra. Teď jsem zase sama. Ve čtvrtek mi Martin řekl, že se mu po mně stýská, že už se těší, až se uvidíme. Díky mně, se prý docela rychle ze všeho vzpamatovává. I já to tak mám Martine. Nějak si ale nemohu zvyknout, že si nemám s kým povídat a cítit, že je tu někdo vedle

mě, na koho se mohu spolehnout a s kým je mi moc dobře. Když se v sobotu vrátil, tak snad ani nevybalil a už mi volal, zda bych někam nešla. Nešla Martine, v telefonu bylo hrobové ticho. Protože ty přijdeš ke mně na jídlo a víno. Jo, dobrá, dobrá, udělám ze sebe člověka, převlíknu se a dorazím, v jeho hlase bylo znát, jak si oddechl. Domluveno. Přijel asi okolo jedné a bylo to krásné shledání. Za ten týden jsme si každý z nás uvědomil, že tohle už není jen přátelství, ale začíná láska. Ve dveřích jsme se dosti vítali, podlehla jsme mnoha jeho upřímným polibkům. Nebránila jsem se, Martina jsem hladila a říkala mu, jak se mi stýskalo a že jsem ráda, že je tu. Jeho ruce prozkoumávaly skrytá zákoutí mého těla a všechny hormony vystoupily na nejvyšší stupeň. Evi, na těch horách jsem si uvědomil, že tě mám moc rád a že jsem tě měl rád asi už dříve, jen jsem si to nechtěl přiznat a taky, nebyla si volná. Martine, mezi námi se rodí krásný vztah. I já to Evi tak cítím. Bylo nám oběma krásně a Martin zůstal až do rána a pak ještě i celou neděli. Neradi jsme se loučili, ale loučili jsme se moc krásně. Naše milování bylo neskutečně krásné, procítěné, to jsem s Adamem nikdy nezažila, z Martina byla cítit ve všech dotycích, sladkých slovech síla lásky a touhy po mně. I já jsem mu dávala najevo, jak je mi s ním dobře. Ještě než odešel jsme se domluvili, že za týden ke mně přijde už v pátek a probereme náš další život.

Než jsme se nadáli, byl pátek. Odpoledne byla zkouška a ze zkoušky jsme odjeli s Martinem ke mně. Martin dovezl spousty jídla, já vařila, popíjeli jsme víno a já navrhla, že by se Martin mohl sestěhovat ke mně a nemusel platit pronájem. Můj byt jsem měla ve vlastnictví. Martin se na mně podíval a řekl: Evi, musím ti říci jeden plán. Jak jsme byli na lyžáku, tak tam hledají ředitele školy, devítiletky. Je k tomu nový, krásný, velký třípokojový byt, který by se dal předělat na čtyřpokojový. Je tam ústřední topení, vše je nové, krásná zahrada a terasa. Pro tebe by to bylo asi jedno, musela by si ale dojíždět občas do Prahy, ale můžeš i dělat z domu a ještě učit ve škole. To bych nějaký úvazek pro tebe udělal.

Nechtěla by si se tam jet zítra podívat? Souhlasila jsem. V Praze mě nic nedrželo a hory jsem měla ráda. Večer jsme se krásně milovali, naše vzájemné něžnosti nebraly konce. Toužím po tvých dotecích, po tvých krásných slovíčkách, nevěřila jsem, že se do tebe tak zamiluji, ani já ne, Evi. Leta se známe a v těch našich nejtěžších chvílích se v nás probudila silná láska. Je to moc krásné. Druhý den ráno jsme vyrazili na hory. Bylo tam nádherně. Horská víska byla nedaleko Špindlu, kam jsem blahé paměti jezdila jako dítě s rodiči, neboť tam žili jejich dobří přátelé. Byl nádherný, nový, škola velká, zrekonstruovaná. Oba jsme se do tohoto místa ihned zamilovali. Slíbili jsme, že do týdne dáme vědět, ale v duši už jsme byli rozhodnutí, že toto bude náš nový, společný domov.

Rozhodli jsme se kvůli školnímu roku, že se přestěhujeme začátkem prázdnin. A tak se i stalo. V čase do prázdnin nám jeden místní starý truhlář, nesmírně šikovný, zhotovil ložnici, obývací pokoj a kuchyň včetně jídelny. Nábytek byl ze dřeva a neskutečně krásný. Pomalu jsme dokupovali různé předměty, nádobí a tak, aby nám moc věcí nezůstalo na prázdniny. Začátkem prázdnin jsme se stěhovali. Už to nebylo moc věcí a tak nás jeden můj kamarád odstěhoval větším autem. Než jsme napořád opustili Prahu, předal Martin sbor svému kamarádu a se všemi jsme se rozloučili posezením u vínka. Nechyběly i slzy, přeci jen, za ta léta jsme na sebe byli zvyklí. Slíbili jsme si, že za námi přijedou. Dorazili jsme do našeho nového domova. Vybalili jsme věci, vše urovnali a já nachystala oběd. Po obědě jsme proti sobě seděli u stolu a jako kdyby ani jeden z nás nevěděl jak dál. Martin vstal a řekl: moje Evi, moc tě miluji, jsem rád, že jsme tu spolu a doufám, že se nám zde bude spolu dobře žít. Taky ten tvůj kompas mě nasměroval tam, kde jsi ty, kterou miluji a ty miluješ za mě. Utírala jsem si slzy, vstala jsem, Martina jsem láskyplně objala a líbala a líbala. Neměla jsem totiž přes potoky slz slov. Navzájem jsme se utěšovali, vyznávali si lásku a skončili jsme poprvé v naší nové ložnici, kde jsme se celé odpoledne milovali. Byl to

neskutečně krásný čas...

Než jsme se nadáli, přiblížilo se prvního září a s ním i začátek nového školního roku. Já jsem pracovala z domova, pokud jsem musela do Prahy, tak jsem přespala u sebe v mém bytečku a zajisté, pokud byla zkouška sboru, šla jsem si zazpívat. Byla jsem ráda, že zase vidím známé tváře. Ale Martin také nezahálel, měl hodně práce se školou a začal vytvářet smíšený kostelní sbor, dospělí a starší děti, do kterého jsem patřila i já. V této činnosti mu hodně pomáhal jeho zástupce, který byl také fanda do zpívání. Byl to starší pán již před penzí, vdovec a měl hodně volného času. I když jsme oba měli hodně práce, vždy jsme si našli čas na sebe, popovídali si, milovali jsme se každou noc a často i každé ráno, naše láska neznala mezí. Martin byl velmi pozorný, třeba cestou ze školy, cesta trvala 10 minut, mi natrhal horská kvítka, která pro mě znamenala, jako kdyby mi donesl kytku za dva tisíce. Navíc, od něj ta květina znamenala projev velké lásky a touhy po mně. Chodili jsme o víkendech na výlety s místními, kteří se nám snažili ukázat kouzlo okolních hor a snažili se nám dokázat, že na ně je spoleh a že nás přijali do své horské komunity. U nás se zase začaly dělat táboračky s opékáním buřtů a zpěvem trampských i jiných písniček. Martin hrál na kytaru a vytovřili jsme tak pravou trampskou atmosféru. Stalo se to zvykem, skoro každý pátek či sobotu, od jara do podzimu. Místní sehnali a nechali dovézt dřevo a tak nebyl s ohněm problém. Byl to příjemný pocit patřit někam, kde nás mají rádi. Všude kolem byl krásný kraj. Navíc bylo nádherné slunné podzimní počasí a lesy na horách měly neuvěřitelně malebné podzimní zbarvení, které by snad ani nejlepší malíři světa neuměli lépe vystihnout. No zkrátka, příroda je nenahraditelná...

Podzim pomalu utekl a začaly plískanice, občas poletoval sníh a k ránu i začalo mrznout. Prostě počasí zcela jiné, než na jaké jsme

byli v Praze zvyklí. Přiblížil se čas adventu. Všude se zdobilo, připravovala se vánoční besídka ve škole a zpívání na Štědrovečerní podvečer v kostele. Dostali jsme od hajného voňavou, velkou jedličku, kterou jsem nazdobila, upekla trochu cukroví, sehnala rybu a vánoce mohly začít. S Martinem jsme na Štědrý den vzpomínali, jak to bylo před rokem a jak se ten život posunul do jiných koleji. Hladili jsme se líbali, já byla velmi šťastná, Martin se mně pořád dotýkal, kde mohl mi dal pusu jen letnou nebo vášnivou, až nás ta touha po sobě ještě před obědem doprovodila do ložnice, kde jsme se krásně pomilovali. Nemohli jsme ustát tu velkou touhu po krásném milování, po všech těch něžnostech. Bylo nám spolu hodně dobře a já si uvědomila, jak skutečně vypadá láska a touha po někom. Od Adama jsem se toho nikdy nedočkala. Po obědě jsem vše připravila na večer a odpoledne bylo zpívání a mše v kostele. Měla jsem tam zpívat nějaká sóla, jak to Martin zaranžoval. Byl to úchvatný koncert a ta mše, kde jsem zpívala jen já a ke mně se přidali všichni příchozí. Nevěřila jsem, že to dám, bylo to poprvé, ale jako kdyby ten tam nahoře mi chtěl dokázat, že špatným časům je odzvoněno a tak ať se já zase snažím lidem vytvořit krásnou atmosféru vánoc. Dala jsem to. Po skončení mše arciděkan děkoval sboru a mně za něco tak krásného, co neměl možnost nikde shlédnout. Když jsme vycházeli z kostela, drželi jsme se s Martinem za ruce a všichni nám přáli krásné vánoce, hodně štěstí v novém domově, hodně lásky, hodně dětí a děkovali za krásný zážitek. I my jsme byli spokojeni. Přišli jsme domů, byli jsme trochu prokřehlí, ale zahřáli jsme se svařáčkem a já připravovala štědrovečerní večeři. Po večeři jsme si rozdali dárky a oddávali se krásné pohodě. Martin se na mně zamilovaně podíval, já zrovna vařila kávu a říká: jsem Evi nesmírně šťastný, zamilovaný, pln lásky a touhy po tobě, chtěl bych tě požádat o ruku a poprosit tě, pokud mně miluješ, zda chceš spojit svůj život s mým a pak spolu půjdeme životem až do konce našich dní. A to už přede mnou klečel a v ruce držel krabičku, kterou otevřel a byl v ní nádherný zásnubní prstýnek. Stála jsem, v jedné ruce konvici s kávou a hleděla na něj a oči mi

vlhly od slz. Odložila jsem konvici, podala mu ruku ,aby povstal a říkám: miluji tě lásko, vezmu si tě a celý život budu žít jen s tebou. Našla jsem životní lásku ,se kterou bez rozmyšlení spojím svůj život. Objal mě, vzal mě do náručí, odnesl do ložnice a až do rána jsme se milovali, hladili, líbali a vyznávali si lásku. Byl to nejen krásný vánoční čas, ale čas krásného milování,na který jsem do konce svého života nemohla zapomenout.

Druhý sváteční den jsme odjeli k Martinovým rodičům Představil mě a oznámili jsme jim, že jsme se zasnoubili. Rodiče byli rádi, byla u nich krásná povánoční pohoda, úplně jiná, než u Adamových rodičů. Nezáleží na penězích, na exotických dálkách, na věcech, ale na lásce, toleranci a pohodě a to vše v jejich domově, v lůně krásné Moravy, bylo cítit na každém kroku....

Silvestra jsme slavili doma, po mši jsme se šli ještě projít, nejbližším známým jsme popřáli pohodový nový rok a pak jsme usedli k ovárku a začala silvestrovská noc. Jako obvykle v televizi nebyl nic moc program, proto jsme si pouštěli Nedvědy a povídali si. Martine, chtěla bych se tě na něco zeptat. Chtěl by si se mnou miminko? Jak se můžeš tak ptát, to víš, že ano a ne jedno. Jsem ráda, protože děti miluji a určitě dvě bych si přála. A co svatba, říká Martin. To víš u nás na Moravě to je na tři dny. No pokud by bylo na mě, chtěla bych svatbu malou, jen tvoji rodiče, bratři a svědci. Potom bychom na Moravě mohli udělat posezení s přáteli. To je dobrý nápad. Taky bych chtěla svatbu v našem kostelíku. To je dobře, to budou naši rádi. Koncem prázdnin se konala v horském, malebném kostelíku svatba Evy a Martina. Svatebčanů nebylo moc, ale celá vesnice se přišla podívat. Darů se také sešlo mnoho. V jednom krásném penzionu v naší vesničce jsme udělali hostinu. Po hostině jsme šli spát domů, ostatní zůstali na noc v penzionu. O svatební noci říkám Martinovi: Marti, lásko moje, musím ti něco říci. Zarazil se. Asi jsem těhotná, ještě jsem sice nebyla u doktora, ale nějak to cítím. Bude to tak dva měsíce. No mě se na té hostině zdálo, že skoro vůbec nepiješ. Chvíli mě

hladil, hleděl mi do očí a pak mně začal vášnivě líbat, hladil všechna má zákoutí těla a krásně jsme se milovali. Jsem šťasten, pokud se prokáže, že jsi těhotná a já budu otcem. Evi, je to krásný čas, musíme si ho užívat. **Prokázalo se, že jsem těhotná už třetí měsíc.**

Martin byl nesmírně šťastný, rozmazloval mně, nechtěl, abych už pracovala, což s tím jsem nesouhlasila. Čas utekl, já pokud jsem byla v Praze chodila jsem po obchodech s dětským oblečením a koukala, co budu potřebovat. Čas opravdu rychle utekl a na kontrole mi řekli, že se nám narodí holčička. Já sice myslela, že to bude kluk, kvůli Martinovi, ale Martin byl štěstím bez sebe. Já jsem si v duchu přál holčičku, princezničku, jsem rád, že se nám to povedlo. Co jsi si přála ty Evi? Já jsem chtěla kluka kvůli tobě. Nesmutni, tak si příště uděláme kluka, láskyplně se na mně podíval. Do porodu čas utekl jako voda v horské bystřině. Martin byl u porodu, byla jsem ráda za jeho pomoc a podporu. Holčičce jsme vybrali jméno Ella. Byla velká a krásná. Když jsme si ji přivezli domů, najednou se Martin na chvíli ztratil. Slyším nějaký rachot a on přinesl krásnou kolébku, kterou nám udělal známý truhlář, vyzdobenou kraječkama, no jako z filmu. Uložila jsem do ní Ellu, oba jsme si sedli k ní a z očí se nám hrnuly slzy štěstí. Ten největší poklad jsme měli doma. Za měsíc se na ni přijeli podívat rodiče. Byli z ní unešení. Pobyli u nás týden a zase uháněli do svého domova. S Martinem jsme byli velmi šťastni a ani jsme si nedovedli představit, že pohoda a štěstí nebudou nekonečné...

Ellinka rostla, měli jsme z ní radost. Já jsem jezdila s kočárkem, ale i Martin se zapojil, stačila jsem i překládat, jen jsem musela opatrně vybírat práci, abych nemusela být moc v Praze, protože když se tak stalo, museli jsme kvůli kojení jet všichni. Když bylo Ellince 18 měsíců, rozhodli jsme se, že pojedeme na Moravu. Vše jsme naplánovali, volali rodičům a připravili je na návštěvu. Ráno jsme se vzbudili, Martin se s námi rozloučil polibky a odešel do

školy. Šla jsem k Ellince, že ji dám snídani a uviděla, jak těžce dýchá. Volala jsem okamžitě RZ, byla tam asi za 10 minut. Přiběhl i Martin, kterého jsem volala. Celá jsem se chvěla. Odvezli mi ji do nemocnice. Martin vzal auto a jeli jsme do nemocnice.. Jeden náš kamarád byl doktor na dětském oddělení v Praze. Vyjednala jsem s ním převoz do Prahy. V naší nemocnici mi řekli, že požádali o vrtulník do Prahy. Řekla jsem, že ji určitě převezme oddělení, kde náš známý pracoval, nemocnice to ověřila a vrtulník tam přistál. My jsme jeli autem za nimi. Dojeli jsme do Prahy. To jsme ještě nevěděli, jaký hrozný ortel nám doktoři řeknou. Po vyšetření nám sdělili, že Ellinka má velmi vzácnou a smrtelnou nemoc srdce a je to otázka několika dní a bude konec. Nevím, co bylo dál, protože jsem omdlela uprostřed ordinace. Trvalo chvilku, než mně přivedli k sobě. Martin byl u mě, držel mně za ruku a hladil mou tvář. Mohli jsme zůstat s ní v pokoji, který měla Ella jen pro sebe. Střídali jsme se, hladili jsme ji tvářičky a drželi za ručičku, vyprávěli jí pohádky a mluvili na ni ač byla v umělém spánku, nevnímala nás, ale to nás od ničeho neodradilo. Za dva dny se k ránu rozezněly všechny přístroje, okamžitě jsme procitli. Přiběhli doktoři a viděli to, čeho jsme se všichni obávali, rovnou čáru smrti na monitoru. Byl konec, konec krátkého života naší milované Ellinky. Ona držela svojí ručičkou můj prstík a nepustila se, jako kdyby ode mě nechtěla odejít, ale musela. Na tom lůžku vypadala jako když krásně spí princezna. Její kudrnaté vlásky splývaly lehce po ještě trochu růžových tvářičkách. Nechali nás, abychom se s ní rozloučili. Kdo zažil, ten ví, o čem mluvím, kdo ne, ten musí uvěřit. Když rodiče vidí smrt dítěte v přímém přenosu, je to nejhorší zážitek života, nic horšího už v životě není. Naposledy jsme jí s Martinem pohládili po hlavičce, políbili na tváře, zamávali na poslední cestu. Martin mně vzal kolem ramen, ještě ve dveřích jsme se zastavili, ohlédli se a pak odešli.

Chvíli jsme byli v pracovně našeho známého, abychom se alespoň trochu vzpamatovali, nabrali nějaké léky na uklidnění a dopoledne jsme odjeli domů. Dá se tomu říkat ještě domov? Ten

človíček, princeznička naše, která svým smíchem, prvními slůvky i pláčem vždy rozzářila celý náš domov tu není a už nikdy nebude. Zbyla jen prázdná kolébka, nějaké oblečení, hračky a hlavně, v našich srdcích velká rána, která se nám do konce života nezacelí. Po pohřbu jsme asi za týden uložili v rodinném kruhu její urnu do hrobu. Rozloučili jsme se s ní a před hřbitovem jí celý sbor zazpíval na tu její poslední cestu. Ani moc nevím co se dělo, jen se mi zdálo, jako kdyby mně někdo po hlavě a po tváři pohladil a z dáli jsem zaslechla hlas naší Ellinky- mami, tati. To se snad naposledy byla její duše s námi rozloučit než odletí tam, odkud není návratu a kde se stejně všichni jednou sejdeme. Jen jsem ztichlým hlasem řekla: Ellinko, zlatíčko moje, měj se tam dobře, určitě už tě nic nebude bolet a potom už zase nic moc nevím. Martin držel její urnu, já se držela Martina a oba jsme srdceryvně plakali. Dívat se do hrobu svých dětí je pro rodiče největší bolest na světě. Nás to bohužel potkalo velmi brzy, byli jsme ještě mladí a tak celý náš život si tuto nenahraditelnou ztrátu ponese jako břímě osudu s sebou. Velmi dlouho nám oběma trvalo, než jsme se dostali z nejhoršího. Naše nesmírná láska nás držela nad vodou, Martin se o trochu dřív vzpamatoval, snažil se mně vtáhnout znovu do života, začít třeba zpěvem. Říkal mi: Evi, řekni si, že zpíváš Ellince, že ona tě slyší. To mně drželo nad vodou a zpívala jsme jak profesionál, jak říkal Martin. Hodně jsme chodili do přírody, kde byl klid a příroda nám pomáhala navracet se do života, kde už navždy bude jeden nejmilejší, nejdražší človíček chybět.

Psychiatr mi doporučil, abychom měli co nejdříve další dítě, což by mi mohlo pomoci. Zdráhala jsem se mít další děti, protože pokud by se situace měla opakovat, asi bych to již neustála. Musela jsem podstoupit řadu genetických vyšetření zajisté i Martin, aby se vyloučila nemoc, na kterou zemřela Ellinka. Trvalo to víc jak rok, než jsem byla docela v pořádku, abychom se mohli s Martinem pokoušet o další miminko. Rozhodli jsme se s

Martinem a bylo to o vánocích, že se pokusíme si udělat ještě jedno miminko. Vzájemná láska a touha které jsme k sobě chovali nás vedly trnitou cestou života a dodávaly nám sílu začít znova. Každý den jsem chodila na hřbitov, alespoň pohladit kámen, pod kterým jsou uloženy ostatky mé nejmilejší Ellinky. Chodila jsem jí vypravovat co s tatínkem děláme a jak moc na ni vzpomínáme a nikdy na ni nezapomeneme. Často se mnou chodíval i Martin, hlavně po začátku to bylo skoro každý den. Tak nějak mně to uklidňovalo a doktoři nebyli proti. Shora nám bylo přáno a na jaře jsem byla již těhotná. Byla jsem sice velice šťastná, ale i velice jsem se bála, aby se nejen mně, ale hlavně miminku nic nestalo. Těch 9 měsíců se neskutečně vlekle vzhledem k těmto obavám, zvláště pak, když mi pátý měsíc doktor sdělil, že čekáme holčičku, ale i kluka. Nemohla jsem ani dýchat. Martin byl neskutečně šťastný, že Bůh nás obdaroval hned dvěma dětmi. Došla jsem na hřbitov a v slzách jsem Ellince vyprávěla, že se nám narodí holčička a chlapeček. Ulevilo se mi, zdálo se mi, jako kdybych zase slyšela její hlas – mami. Pohladila jsem krásnou náhrobní podobiznu, která byla tak moc zdařilá, že se tomu nedalo ani uvěřit a já jsem vždy čekala, že jednoho dne z toho obrazu naše Ellinka vystoupí a promluví. K čemu všemu se člověk musí uchýlit, aby uklidnil své city. Odešla jsem domů. Čas rychle uběhl a v listopadu jsem porodila dvojčata Evičku a Adámka. S Martinem jsme se opět stali rodiči a byli jsme nesmírně šťastni.

Naše děti byly důkladně prohlédnuty, než jsme odešli z nemocnice. Byly v pořádku. Stejně jsme až do pěti let jezdili jednou za měsíc do Prahy na kontroly. Když děti byly trochu větší vyšli jsme s nima na hřbitov, chtěli jsme je, no spíš já, ukázat Ellince. Měla jsem takový zvláštní pocit po těle, jako kdyby mi někdo řekl – nemohla jsem tu s vámi být, osud to tak chtěl a tak vám Bůh dopřál místo mě další dvě dítky. Škoda, že tu Elli s námi nemůže být, bylo by to krásné. Život nám tak ukázal poprvé svoji špatnou tvář.....

Léta ubíhala a děti rostly. Začaly chodit do školy, učení jim šlo dobře. Byl to krásný život v našich Krkonoších. Žili jsme v pohodě, sportovali, s Martinem jsme se moc milovali, se sborem jsme koncertovali po celém okolí. Jednoho dne přišli kluci od Horské služby s prosbou, zda by se k nim přidal i Martin jako dobrovolník, bylo jich málo. Martin byl sportovec a tak neváhal ani chvíli. Já jsem ovšem radostí vůbec neoplývala. Měla jsem velký strach vždy, když šli do nějaké pátrací či jiné akce, zvláště pak v zimě. Jednoho dne vyhlásili pátrání po ztraceném klukovi, který se nějak odpojil od rodičů a asi sjel z trasy. Byl vítr, padal sníh, špatná viditelnost. Noc byla nekonečná. K ránu se počasí trochu umoudřilo. Nad ránem jsem chvíli zdřímala, když v tom mě vzbudil domovní zvonek. To asi Martin se vrací. Utíkala jsem mu otevřít. Ve dveřích stál náčelník Horské služby a smutným hlasem mi oznámil, že Martin uklouzl po ledovém poli a zřítel se ze skály. Na místě byl mrtev. Prosil mě, abych se oblékla, vzala jeho šaty a jela s ním do nemocnice. Chvíli jsem stála jako socha a zdálo se mi, že můj život navždy skončil, že podruhé už to nedám. Ale mám tu naše děti, které tiše spí nic netuše ve svých postýlkách, kdo by jim tu zůstal? Oni spoléhají na maminku a tatínka, kteří jsou tu s nimi, bohužel ještě neví, že tatínek odešel někam, odkud není již návratu. Nevím, jak jim to vysvětlím, že je tu nechal a odešel, ač nechtěl, ale musel, osud to tak chtěl. Odešla jsem se obléknout, sousedka vypraví děti a odjela jsem do nemocnice. Tam mi ukázali Martina. Museli mě hodně podpírat, před očima mi projel celý život s ním. Hladila jsem ho po tváři, políbila na rty a řekla. Milovala jsem tě, miluji tě a milovat nepřestanu. Naše děti vychováám a na tebe nikdy nezapomenu. Potom už nevím co se dělo, neboť jsem se sesypala. Za týden se konal pohřeb. Nevím, zda říci, že byl krásný, protože co je na pohřbu krásného? Vyprovodili jsme Martina na jeho poslední cestě se všemi poctami, jeho sbor mu zazpíval, přijel i sbor z Prahy se s ním rozloučit jeho oblíbenými písněmi. Všichni byli tak otřeseni,

což se projevilo i ve zpívání, které bylo hodně protkané slzami. Nikdo nevěřil, že osud si se mnou tak pohrává.

Za další týden jsem s dětmi a Martinovou rodinou uložila k naší Ellince jejího tatínka, kdo by si jen pomyslel, že za tak krátký čas tu budou spolu snít svůj věčný sen. Opustili nás a my tu zůstali a musíme, nebo spíš jen já, nést to břímě života sama a vychovat svá dvojčata. Můžu říci, že horalé mi hodně pomáhali, nechali mě bydlet ve školním bytě, protože to Horská služba nějak na vyšších místech zařídila. Já vychovávala svá dvojčata až do dospělosti. Vedla jsem v duchu Martinova odkazu náš sbor. Pořád, tedy jednou týdně jsem chodila spolu s dětmi na hřbitov za naší Ellinkou a mým Martinem, jejich tátou. Z obou dětí se stali dobří lidé, Evička byla učitelkou a zůstala v naší vesničce, Adámek byl doktor v nedalekém městě a tam i bydlel. Takže jsme byli skoro pořád pospolu. V létě mě přijeli navštívit někteří členové sboru z Prahy. Dozvěděla jsem se, že uklízečka žila chvíli s Adamem a rodičům se moc líbila, byli z ní nadšeni, uměla to totiž na ně hrát. Hlavně, že ona bude doktorka, já byla jen profesorka. Jenže ona žila nejen s Adamem, ale i s mnoha dalšími, školu již dávno nestudovala. Vytahala prý z Adama hodně peněz, než se to vše provalilo, ale k tomu všemu ho nakazila pohlavní chorobou. No chtěla bych vidět, jak se na to tvářili rodiče nebo spíš jen matka. Adamovi jsem to nezáviděla, ale jeho matce jsem to snad i přála. Jak se museli cítit, když někdo tak ponížil nejen jejich jediného syna, ale hlavně je. No někdy to život hodně zamotá....

Když si často přemítám svůj dosavadní život s Martinem, který byl plný krásných i strastiplných chvil, když jsme se s Martinem milovali, toužili jsme po sobě, když nám umřela Ellinka, jak jsme to všechno mohli zvládnout. Bez lásky, touhy, vzájemné úcty a podpory bychom to nezvládli. Dokázali jsme se podržet i v těch nejtěžších životních zkouškách. Bohužel, když mi odešel milovaný Martin, zůstala jsem na vše sama a to ještě se dvěma malýma děcký. Musím říci, že zase děti mně tím, že tu se mnou

zůstaly, mně hodně podporovaly a tak jsme společně dokázali překonat dobu, kdy nám život nastavil i po druhé špatnou tvář. Obě děti mi vracely moji lásku, byly tu se mnou a tak jsme se všichni protloukali životem. Svá dvojčata jsem dobře vychovala a já sama je dovedla až k jejich cíli, kdy odpromovali a stáli na vlastních nohách. Tak jistě by to chtěl i Martin. I když jsme nestrádali, já vydělávala dost peněz a po Martinovi zbylo hodně peněz z pojistky, to nám ale nikdy nemohlo nahradit mého milovaného Martina, neskutečně hodného tátu našich dětí. Nebyl tu s námi. Navždy pro mě skončily jeho něžné doteky a krásné milování, děti postrádaly tátu, který pro ně byl spíš kamarádem, rozprávěl s nimi, sportoval, učil se s nimi. V hlavě mi až do konce mých dní zněla jeho krásná slovíčka, která mně velmi často šeptával. Nikdy jsem již s nikým nežila, věnovala jsem se dětem, později vnoučatům. V horské komunitě naší vesničky jsem pomáhala, jak jsem jen dovedla, děti jsem doučovala jazyky, nebo zpěv.

Užívala jsem si i naše Krkonoše, na které jsem do konce svých dnů nedala dopustit. Do jejich lůna jsme se uchylovali, když nám umřela Ellinka a čerpali jsme sílu z jejich proměnlivé krásy v měnících se ročních obdobích. Ony na jedné straně přispěly k tomu, že nám pomohly zmírnit náš žal, ale na druhé straně mi nemilosrdně vzaly moji životní lásku, Martina. Přesto je vždy budu milovat, ale i trochu nenávidět, ony tu ale navždy budou nejen pro mě, pro mé děti a jejich děti, ale i pro stovky dalších generací po nás...

Martina jsem nosila já i moje děti v srdci a tak byl neustále s námi. Proto si všichni važte každé chvíle se svými bližními, neboť nevíte, který den bude váš poslední....

autorka: Hana Nováková

